

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17077/2024
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовановић Неђо, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миленко Перић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3255/22 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3255/22 од 21.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 8275/18 од 30.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 75.000 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 10.06.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до коначне исплате по Закону о затезној камати. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3255/22 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом дозвољених разлога.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног постука из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су дана 09.06.2008. године, закључили предуговор о купопродаји непокретности на основу ког је тужилац на рачун туженог дана 10.06.2008. године, пренео износ од 220.500 евра, а дана 09.09.2008. године износ од још 24.500 евра. Након тога су сачинили и оверили уговор о купопродаји непокретности 20.04.2010. године, који је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 261/13 од 29.02.2013. године, утврђен ништавим јер је служио за обезбеђење позајмице у висини наведених износа. Након што је тужилац туженом уплатио новчани износ од 220.500 евра, тужени је истог дана, без сачињавања признанице, тужиоцу вратио износ од 20.500 евра, а радило се о износу обрачунате камате на позајмљени новац. Без сачињавања признанице, тужени је тужиоцу вратио износ од 30.000 евра. Уз признанице од 22.07.2009. године и 15.09.2009. године, тужени је преко тужиоцевог брата сада пок. ВВ тужиоцу вратио износ од 50.000 евра и 120.000 евра. Тужени је ради враћања позајмице, извођењем радова у кући тужиоцеве мајке и сестре у Црној Гори, у вредности од 5.000 евра, и у кући тужиоцевог оца у Београду, у вредности између 30.000 и 40.000 евра, вратио учињену позајмицу са обрачунатом каматом у целости.

Код утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили, применом одредаба чланова 104 став 1, 210 и 557 ЗОО да је неоснован тужбени захтев тужиоца за враћање новчаног износа од 75.000 евра који је тужбом тражен, јер је тужени вратио позајмицу у целости.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да у случају ништавости уговора свака уговорна страна дужна да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује. Одредбом члана 210. став 1. истог Закона, прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи. Ставом 2. истог члана прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао. Одредбом члана 557. истог Закона прописано је да се уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

У конкретном случају, како је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 261/13 од 29.2.2013. године утврђена ништавост уговора о купопродаји, који је закључен међу парничним странкама ради обезбеђења извршења обавезе туженог из уговора о зајму закљученог са тужиоцем као зајмодавцем, те како је позајмица враћена у целости, а тужилац није предложио доказе који би довели у сумњу постојање чињеница из којих произлази закључак да је тужени измирио своје дуговање у целости, то је тужбени захтев тужиоца одбијен. Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно размотрени будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права садржаног у одредбама Закона о облигационим односима.

На основу изнетог, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић